YLÄSALI

2012 3 Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

"Jalkineiksenne alttius
julistaa rauhan evankeliumia..."

YLÄSALI
2012 - 3

Tukholman
Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite
YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys
Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5

Sähköposti
falcoprofil@bredband.net

Toimituskunta
Ari Laitinen
08-756 80 48
Vieno Piiroinen
0171-534 02
Riikka Jääskeläinen
riikkajaa@hotmail.com
Sinikka Mäkivierikko
falcoprofil@bredband.net
Aram Mäkivierikko
falcoprofil@bredband.net
Taitto
Sinikka Mäkivierikko

Kansikuva
Esko Mäkivierikko
Saapas – työn symboli.
Taihape, Uusi-Seelanti.
Aaltopeltisen teoksen
korkeus 4-5 m.

Teksti
Ef.6:15

Kotisivu:
www.ylasali.se

YLÄSALI – avoin foorumi etsijöille, kysyjille, keskeneräisille. Aineisto ei edusta mitään virallista kantaa, kukin kirjoittaja vastaa sisällöstä. Toimituksella on oikeus tarkistaa kieliasu ja tarvittaessa muokata tekstiä. Tilaukset/Osoitemuutokset mieluiten kirjallisesti tai netissä www.ylasali.se

---

HYVÄT LUKIJAT!

Ensiksikin: Kiitos jälleen kaikilleYLÄSALI-lehden tukijoille! Ja sitten toive kaikille Lukijoille: Olisi hienoa saada kasvot jokaisen osoitelapun taakse. Etkö kertoisi jotakin itsestäsi, elämänpiiristäsi, harrastuksistasi? Tehtäisiin YLÄSALI-lehdestäkin sosiaalinen media! Kukaties joku tarvitsee juuri sinun kokemustasi kannustukseksi?

YHDISTETTY IKIVANHA JA VANHA KILPAILU YS 2012-1 ja YS 2012-2 Jatkuu!

Kilpailu *Kokemuksia Jumalan siunauksista* jatkuu. Jokainen kertoja voittaa. Lähetä **30.12.2012** mennessä!

UUSI KILPAILU YS 2012-3

Lontoon olympialaisten 2012 aikana metroasemille oli annettu urheilijoiden nimiä, mm. **Lasse Virén**. ”Antaisivat sellaisia nimiä, jotka *kaikki* tuntevat, kuten Daley Thompson”, eräs haastateltu puhisi. ”Kaikkihan” tietenkin muistavat Daley Thompsonin, 10-ottelun olympiavoittajan 1980 ja 1984...

Monet inhimilliset saavutukset painuvat kovin pian unholaan. Muistaako kukaan 100 vuoden kuluttua Myrskylän poliisia, vaikka tämä onkin ainoa maailmassa, joka kaksissa peräkkäisissä olympialaisissa (1972, 1976) voitti sekä 5000:n että 10 000 m:n juoksut?

Sorealaisen Simsonin muistavat miljardit ihmiset vielä 3000 vuoden takaa. Raamatun ensimmäinen maininta hänestä löytyy **Tuomarien kirjasta,** viimeinen **Hepr. 11:32** – uskonsankareiden luettelosta. ”He olivat heikkoja, mutta he voimistuivat, heistä tuli väkeviä sotureita” (Hepr. 11:34). Simson oli ensin voimakas, mutta sitten heikkeni. Kuitenkin lopulta tämä voiman ja heikkouden äärirajoilla riepoteltu sielu kohtasi jälleen Jumalansa: ”*Minun* Jumalani, muista minua!” (Tuom. 16.28). Jumala ”muisti”. Kuinka hän olisi voinut unohtaa Simsonin, jonka elämää hän oli seurannut jo ennen syntymää? Niinpä tämän viimeinen voitto oli suurempi kuin kaikki muut voitot yhteensä. Mitä tämä kertookaan armon tavasta toimia! Jumalalle sankari on se, joka ”huutaa avuksi” häntä heikkoudessaan.

Kysymys: Oliko Simson perheensä ainoa lapsi?

Vastaus **30.11.2012** mennessä

sähköpostina: falcoprofil@bredband.net
tai: YLÄSALI, Olof Palmes g 25, 3 tr, 111 22 Stockholm

Löytöretkeilijöitä

Maailmankuulu ruotsalainen orkesterinjohtaja **Herbert Blomstedt**, joka kesällä 2012 täytti 85 vuotta, piti äskettäin saarnan aiheesta ”Totuutta löytämässä”. Hän sanoi mm seuraavaa:

”Totuutta ei koskaan tulisi käsitellä kuin se olisi omaisuutta, joka voidaan laittaa vaikkapa taskuun. Totuus on jotakin dynaamista. Jeesus sanoo Joh.14:6: ’Minä olen tie, totuus ja elämä.’ Mikä dynaaminen lausunto! Jos siis haluamme todella elää, seuratkaamme Jeesusta. Hän on totisesti ollut tie minulle. Hän on näyttänyt monia ihmeellisiä totuuksia ja antanut minulle rikkaan elämän, enkä vieläkään ole lakannut etsimästä uusia totuuksia. Herran luomistyö ei ole vielä nytkään päätöksessä. Seitsemän ensimmästä luomispäivää olivat vain alkua. Se jatkuu tänäänkin jokaisessa puuhun puhkeavissa lehdessä, kukkien silmuissa, jokaisessa pienokaisessa, joka syntyy ja jokaisessa ihmisessä, joka uudestisyntyy hänen lapsekseen. Siksi yhdyn suuren sveitsiläisen taidemaalarin, **Paul Kleen,** sanoihin, jotka on kirjoitettu hänen hautakiveensä: ’Jossain määrin lähempänä luomistyön sydäntä, mutta en vieläkään kylliksi lähellä.’...”

Rakkaat YLÄSALIN lukijat! Jeesus Kristus, Herra ja Luoja, tahtoo yhä näyttää ihmiselle uusia totuuksia. Hän haluaa johdattaa entistä rikkaampaan elämään. Kaipaatko sinä kuulua tämän päivän totuuden löytöretkeläisiin? Innolla mukaan sinut haastaa: *– Eeva-Liisa Vihermö*

Herbert Blomstedtiin sopii Ps. 92: 15, 16.

KUVA: TV-KONSERTISTA V. 2011

Saapasta vai kenkää?

Italia muistuttaa kartalla pitkävartista saapasta. Kuuluisa kenkämuodin maa se onkin. Tosin moni antaisi sille ”kenkää” EU:sta leprun taloudenpidon vuoksi. Uusi-Seelanti, toinen saappaan muotoinen maa, tunnetaan sisukkaasta yritteliäisyydestään. Yksi esimerkki siitä on pieni maaseutukaupunki **Taipahe**, joka yhteiskuntarakenteiden muutosten vuoksi oli 1980-luvulla kuolemaisillaan. Mutta se keksi julistautua Maailman Saapaspääkaupungiksi ja perusti erityisen Saapaspäivän tehdäkseen Taipahetta tunnetuksi ja vireyttääkseen paikallista yritys-, käsityö-, taide- ym. toimintaa.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Taipahen logossa on ronski kumisaapas uutteruuden symbolina. Kuvan mammuttisaapas on aaltopeltitaidetta.

Monien tempausten ja markkinoiden lisäksi Saapaspäivän aktiviteetteihin kuuluu saappaanheitto, johon kaikenikäiset, -kokoiset ja -kuntoiset voivat osallistua. Tänä vuonna uutuutena oli *Baa Black Sheep* -kilpailu, johon pääsivät mukaan muutkin kuin mustat lampaat. Numerokyltit vain nelijalkaisten päälle kuin Lasse Virénille Münchenissä 1972* ja sitten juoksuun...

Maailman ”rauhan evankeliumin” (Ef. 6:15) tarve on suurempi kuin Taipaheen aaltopeltisaapas. Alttiuden jalkineiden koko määräytyy ”sen mukaan kuin... on varaa” (1 Kor. 16:2). Saakohan Rauhanruhtinas maailmassaan tänä syksynä lisää alttiuden saappaita liikkeelle, vai annetaanko hänelle ”kenkää”? *– SM*

*) 10 000 m:llä Münchenin olympialaisissa Virén kaatui, mutta voitti silti.

Blomstedt-yhtälö

Kun **Herbert Blomstedt** Itämeri-festivaalin päätteeksi johti Beethovenin 9. sinfoniaa Tukholmassa 1.9.2012, Sveriges Radio P2:n studioon konsertin jälkeen tullut haastateltava oli miltei hengästynyt esityksen ”ylimaallisesta” vaikuttavuudesta. Ikäänkuin selitykseksi toimittaja sanoi: ”Niin, Blomstedtilla itsellään on hyvä suhde Jumalaan – hän on seitsemännen päivän adventisti...”(SR, P2, 1.9.2012, n. klo 21).

ADVENTISTI = HYVÄ SUHDE JUMALAAN?

Pitääkö Blomstedt-yhtälö paikkansa?

Herbert Blomstedt löytää Beethovenin pari sataa vuotta vanhasta sävellyksestä yhä sellaista, mikä häikäisee yleisön vuonna 2012. Onko iankaikkinen evankeliumi vähemmän dynaaminen kuin Beethovenin sinfonia?

1700- ja 1800-luvulta peräisin oleva Beethovenin musiikki taipuu monen tahtipuikon alle. Iankakikkisen evankeliumin ”partituuri” kirjoitettiin ennen maailman perustamista (Ef. 1:4; Matt. 25:34), mutta sekin taipuu eri aikoina erilaisiin korostuksiin. Tietyissä vaiheissa jotkin asiat ovat akuutimpia kuin toiset jo senkin vuoksi, että pelastussuunnitelma (kuten musiikki!) toteutuu myös kronologisessa ajassa.

Evankeliumin tahdissa pysyminen

Messias tuli, ”kun aika oli täyttynyt” (Gal. 4:4). ”En ole aikaisemmin puhunut teille tästä, koska...” ”Mutta nyt minä puhun...” ”Paljon enemmänkin minulla olisi teille puhuttavaa, mutta te ette kykene ottamaan sitä vastaan...” (Joh. 16:4, 5, 12).

”Vanhat” kysymyksenasettelut eivät ole vääriä sillä perusteella, että asiat ymmärretään tänään toisin. Edellisten sukupolvien korostukset eivät ole meidän tuomittavissamme, sillä ne ovat omana aikanaan saattaneet tehdä juuri sen, minkä jokin muu korostus tekee tässä ajassa.

Jokaisella sukupolvella on etuoikeus, pyrkiä ymmärtämään ne asiat, joihin Jumalan totuus juuri heidän vaikutusaikanaan on vastaus. Jos tarjoamme vastauksia kysymyksiin, joita kukaan ei esitä, emme ole evankeliumin tahdissa. Aitoa adventismia on se, että tiedostamme, mikä kohta totuudesta on ”nykyistettävä” nyt.

Toisten aikoinaan muodostamien käsitysten pohjalta saatamme odottaa jotain tiettyä tapahtuvaksi tietyllä tavalla. Näin meiltä voi jäädä jotain oleellista havaitsematta omassa ajassamme. Entä jos nämä toiset olisivat tulleet eri johtopäätöksiin, mikäli heillä olisi ollut käytettävissään se tieto ja kokemus, mikä meillä on nyt?

Mikä on totuus?

”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani” (Joh. 7:17). Tärkeää ei ole se, miten oikeassa tai väärässä jotkut toiset ovat jossain historian vaiheessa olleet, vaan se, miten toimimme sen suhteen, minkä ymmärrämme oikeaksi nyt.

Noudattaminen ei ole sama kuin älyllinen oivaltaminen tai totena pitäminen. Se on käytäntöön soveltamista.

Aabrahamin usko oli hyvin vähän oikeassa olemista. Mutta hän antoi Jumalalle oikeuden tahtoa, mitä Jumala kulloinkin juuri häneltä, Aabrahamilta, tahtoi. Se avasi Jumalalle laillisen tien siunata koko maailmaa.

Hyvän suhteen edellytykset

Jeesuksen antamassa avaimessa on edelleen sama koodi: ”Joka tahtoo noudattaa *hänen* tahtoaan...” Totuuden puolesta kiihkoilu on usein halua määritellä, mitä toisten ihmisten tai Jumalan pitäisi tahtoa. Mutta totuus ei näytä olevan niinkään sisällöissä kuin suhtautumisessa sisällön laatijaan.

Hyvä jumalasuhde on mahdollinen, kun vapaaehtoisesti, omasta tahdos-

tamme, annamme Jumalalle vapauden tahtoa, mitä hän juuri meiltä yksilöinä odottaa, olimmepa sitten konservatiiveja, liberaaleja tai radikaaleja. *– SM*

Kirkko, opit, käsitykset ovat vain puitteita, Kristus on perusta. Kristus-kalliolle rakentaja ottaa vastuun siitä, että oma hengellinen identiteetti löytyy Jumalan "partituurista"– Raamatusta. Onnellinen se seurakunta, joka tekee samoin.

KUVA: IRMELI MELAND

KUVA: SINIKA MÄKIVIERIKKO

Nykyisin taiteessa pyhää on se, ettei mikään ole pyhää. Taiteen nimissä Mannerheimkin voidaan heittää kenialaiseksi Afrikkaan (YLE, tv-sarja). Onko uskonnollinen omaperäisyys pyhempi kuin Sana?

Russarön sotilaskodin Mannerheim.

Vapauteen valmentautuminen

"Taide ei ole teos, vaan prosessi", korosti taiteilija *Paul Klee* (1879-1940). Oliko taiteilu hänelle vain inspiraation, vapaiden assosiaatioiden ja estoitta toteutettujen impulssien virtaa?

Luovan prosessin instrumentiksi valmentautuakseen Klee tutki luultavasti systemaattisemmin kuin kukaan muu viivan, värin, muodon, perspektiivin, sommittelun – jokaisen kuvallisen elementin – olemusta ja vuorovaikutusta toiseensa. Silti, noin 10 000 (luetteloidun) yrityksen jälkeen, hän katsoi päässeensä vain "jossain määrin lähemmäksi" luomistyön ydintä.

Jos inhimillisen taiteen laita on näin, kuinka kukaan voi kuvitella omaavansa "koko totuutta" jumalallisesta pelastustaiteesta? 'Pelastustieteen' sijasta puhun 'taiteesta', koska prosessi on ainutlaatuinen, eikä sitä ei voida toistaa laboratoriossa tai standardisoida, vaikka "Henki on sama" ja tämä "koko totuuteen" johtaessaankin puhuu yhdestä ja samasta asiasta: "todistaa *minusta*" (Jeesuksesta), "kirkastaa *minut*", "saa *minulta*" sen minkä ilmoittaa (Joh. 5:26; Joh. 16:14).

Nykyisin on tapana tehdä arvostetuista klassikoista rajoja rikkovia uusversioita. Mutta kuten kapellimestari Blomstedt tutkii partituuria välittääkseen mahdollisimman autenttisena *säveltäjän* (ei Herbert Blomstedtin) idean, kristillisyyden nimissä tapahtuvan julistuksen tulisi "palauttaa mieleen" se, mitä Jeesus on puhunut (Joh. 14:26), lähteä partituurista kokonaisuutena, ettei mikään yksityiskohta hämärtäisi pääasiaa.

Sanan tarkka tutkiminen ei sulje pois luovuutta: "Jokainen lainopettaja, josta on tullut taivasten valtakunnan opetuslapsi, on kuin isäntä, joka runsaasta varastostaan **ottaa esiin sekä uutta että vanhaa**" (Matt. 13:52).

Jeesus ei kirjoittanut mitään uutta, vaan osoitti "nuottien" alkuperäisen merkityksen. Apostolit eivät säveltäneet uutta, vaan huikaistuneina seurasivat, miten täsmällisesti profetioiden partituuri soi Jeesuksen elämässä. Uuden maailman pelastetut yhtyvät Mooseksen ja Karitsan virteen (Ilm. 15:3). Klassikko kelpaa vielä heillekin. Entä meille? *– SM*

Lähde: Lynton: *The Story of Modern Art*

KUVA: IRMELI MELAND

Demokratiataistelu merkitsi ”Rautaperhoselle” parin vuosikymmenen heittelyä kotiarestin ja vankilan välillä. Ero perheestä lienee ollut yksi raskaimpia uhreja. Juntta ei päästänyt Kyin syöpäsairasta puolisoa Myanmariin hyvästelemään vaimoaan. Mies kuoli v. 1999 saamatta koskaan nähdä taistelun tulosta.

Rautaperhonen

Pilvet roikkuivat matalalla Bergenin yllä, mutta mikään ei olisi voinut estää kaupunkia kokoontumasta vastaanottamaan rakastamaansa vierasta. Vihdoinkin saisin nähdä hänet, jota olen ihaillut enemmän kuin ketään, kuningasta tai kuningatartakaan, aina siitä lähtien, kun hänelle vuonna 1991 [1990, toim. huom.] myönnettiin *Rafto Prize* -palkinto Bergenissä. Tiesimme, ettei hän voisi tulla, ennen kuin hänen unelmansa – vapaus – toteutuisi.

”Maanmieheni, joille on suotu uusi koti tässä kaupungissa, ovat norjalaisten tavoin oppineet olemaan säästä välittämättä!” **Aung Sang Suu Kyi** sanoi puheessaan 17. kesäkuuta 2012. Bergenissä onkin melko suuri myanmarilaisyhteisö – ihastuttavia, pieniä ihmisiä, ahkeria työmyyriä.

Oli huikaisevaa saada nähdä tämä hento ”Rautaperhonen”. Kyyneleet tulivat silmiin niin minulla kuin muillakin, kun hän puheessaan mainitsi, että me [bergeniläiset] olimme ensimmäisiä maailmassa, jotka antoivat tunnustusta hänen taistelulleen.

”Haluaisin tietää, millainen on se kaupunki, joka tuottaa sellaisia ihmisiä...” hän sanoi. Meistä viis, mutta mistä hänen kaltaisensa tulevat?! *– Irmeli Meland*

Reconsidering The Political in The Theology of Dietrich Bonhoeffer oli teemana kansainvälisessä kongressissa Sigtunassa kesällä 2012. Pohdittiin mm. poliittisen vallan vastustamisen teologisia perusteita. Raamattu käskee olla esivallalle alamainen. Mutta esimerkiksi Puolassa 1970-luvulla kirkko ja paavi vaikuttivat ratkaisevasti kommunismin romahtamiseen. **Dietrich Bonhoeffer** (1906-1945) ei nähnyt kollektiivista vallankumousta ratkaisuna, mutta korosti yksilön vastuuta vaikuttaa niin, että yhteiskunnan suoja ja oikeudet koskevat kaikkia. Hitler käytti hänen mielestään valtiota ja valtaa tavalla, johon hänellä ei ollut jumalallista mandaattia.*

Bonhoeffer ajoi Saksan kirkon irtisanoutumista natsismin syrjivästä politiikasta. Suurelta osin kirkko kuitenkin mukautui ”uuteen järjestykseen”. Bonhoefferin tie vei vankilaan, keskitysleirille ja hirsipuuhun ilman puolueetonta oikeudenkäyntiä, todistajia tai asianajajaa. *

Uskonnollisen ja poliittisen vallan kuvioita paavi-instituution kautta valottavat Suomessa esitettävät tv-sarjat *Paavi Paavali VI* ja *Borgia*. Kirjassaan *The Popes* **John Julius Norwich** toteaa paaviuden olevan ”pisin yhtäjaksoinen absoluuttinen monarkia” (*Aamulehti*, 28/8 2012). Kiintoisa yhteensattuma: Patmos-saaren mielipidevanki

*) Wolf Krötke:”Dietrich Bonhoeffers Verständnis des Staates”, luento, Sigtunastiftelsen 25/6 2012; Eric Metaxas: *Bonhoeffer. Pastor, Agent, Märtyrer und Prophet*; en.wikipedia.org/wiki/Dietrich_Bonhoeffer

Rauhan radikaaleja

Rafto Prize nostaa esiin ääniä, jotka sorron ja korruption keskellä eivät pääse kuuluviin. Aung Sang Suu Kyi (1945 –) sai *Rafto*-palkinnon jälkeen myös Nobelin rauhanpalkinnon (1991). **Olof Palme Prize** ”ansioituneesta toiminnasta Olof Palmen hengessä” hänelle myönnettiin 2005.

Palmen henki

– Palme paloi rauhan asialle. Hän inhosi väkivaltaa ja kaikkea epäoikeudenmukaisuutta, rasimia ja sortoa, analysoi **Jonna Vanhatalo Birro** *Palme*-dokumenttifilmin arvostelussaan. Mutta rauhan miehellä oli myös vihollisia.

– Viha... se tuntuu niin käsittämättömältä... Että viha oli niin hyväksyttyä ja laajalle levinnyttä... Että se kasvoi kasvamistaan, kunnes kulminoitui kohtalokkain seurauksin....

Vanhatalo Birro katsoo *Palme*-filmin tärkeäksi aikana, jolloin on niin helppo lietsoa vihaa ja pahansuopaisuutta sosiaalisessa mediassa. Hänen mielestään filmi herättää ”halun tehdä hyvää”. Ensi-ilta oli 14.9.2012.

(Lähde: Jonna Vanhatalo Birro:”Om ett litet land och en stor ledare”, *MovieZine*)

Samana vuonna kuin salamurhaajan luoti tappoi **Olof Palmen** (1927-1986), kuoli bergeniläinen ihmisoikeusaktivisti **Thorolf Rafto** (1922-1986), jos ei suorastaan Prahan kommunistipoliisin brutaalin pahoinpitelyn (1979) aiheuttamiin vammoihin, niin niistä lopun elämäänsä kärsineenä. Rafton sydämellä olivat Itä-Euroopan maat, myös niiden juutalaisvähemmistöt. Työstään Venäjän juutalaisten hyväksi hän sai Tanskan juutalaisnuorisojärjestön palkinnon v. 1984. *– SM*

(evankelista Johannes) puhuu myös vallasta, joka ”on ollut, mutta nyt sitä ei ole. Se tulee vielä nousemaan syvyydestä... Vaikka se on ollut ja mennyt, se on vielä tuleva” (Ilm. 17:8, 11).

Ruotsalainen päivälehti analysoi artikkelissaan ”Putin och pakten med patriarken” (Putinin ja patriarkan liitto) kirkon ja valtion suhdetta Venäjällä. Kirkon tulkitaan antaneen siunauksensa Putinin uudelleen valinnalle, Putinin taas uskotaan käyttänen valtiovallan pidempää kättä kirkon hyväksi mm. Pussy Riot-oikeudenkäynnissä (*SvD* 13/9 2012).

Tätä kirjoitettaessa muslimeja agitoidaan ”näyttämään koko maailmalle kasvojensa ja nyrkkiensä raivo” heille pyhiä asioita loukkaavan amatöörifilmin vuoksi, jota verrataan mahdollisilta vaikutuksiltaan Sarajevon laukauksiin 1914 (*DN* 17/9 2012).

Vaikka kolmas maailmansota ei siitä syttyisikään, Jeesuksen sanat eivät ole menettäneet ajankohtaisuuttaan: ”Autuaita ovat rauhantekijät, he saavat Jumalan lapsen nimen” (Matt. 5:9). Nimi velvoittaa. *– SM*

TERVEYDEKSI!

Isän aktiivinen osallistuminen lapsen elämään tämän varhaislvuosina lisää lapsen älykkyyttä ja mahdollisuuksia edetä ylempään sosiaaliluokkaan aikuisena.

(”Children who spend time with their fathers have a higher IQ”, *The Telegraph*, 30/9 2008.)

Alkoholi rajoittaa punaviinin terveysvaikutuksia?

67 verenpainepotilasta nautti perättäisinä 4 viikon jaksoina giniä, punaviiniä, ja alkoholitonta punaviiniä. Ginijaksolla verenpaineessa ei tapahtunut muutoksia. Punaviinijaksolla paine laski hieman, mutta sen ei katsottu olevan tilastollisesti merkitsevää. Akoholitonta punaviiniä nautittaessa sekä systolinen että diastolinen paine laskivat huomattavasti. Alkoholi vaikutti estävän polyfenolien tehoa, joihin punaviinin terveysvaikutus (ainakin verenpaineenkohdalla) ilmeisesti perustuu. *– sm*

(”Without Alcohol, Red Wine Is Still Beneficial”, *New York Times*, 10.9.2012)

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

Erilainen 11/9

Päivämäärällä 11/9 on pelottava kaiku sitten vuoden 2001. Niin myös sanalla hai. Kalastaja **Toakai Teitoinille** ne merkitsevät jotain muuta.

Toukokuussa hän oli lähtenyt Kiribatin pääkaupungista veneellä noin kahden tunnin matkan päähän Tarawalle. Polttoaine loppui, ja reissu oli venynyt jo useiksi kuukausiksi.

11/9 hän heräsi nokosiltaan siihen, että jokin töytäisi voimakkaasti veneen pohjaan. Se oli hai. Toakai kiittää avuliasta haita. Ellei se olisi herättänyt häntä, hän ei olisi havainnut kalastajavenettä, joka pelasti hänet hänen ajelehdittuaan 106 vuorokautta.

11/9:n jälkeen Toakai päätti: – En ikinä enää matkusta veneellä – minä lennän! – *SM*

Lähde: DN, 16.9.2012

Ei niin pahaa, ettei jotain hyvääkin.
– Suomalainen sananlasku

Jos olet olemassa, auta *nyt!*

Oli kevät. Kelirikko oli juuri päättynyt. Vedet velloivat vapaina. Verkoilla kalastamisen aika oli parhaimmillaan. Isäni oli kalastaja ”henkeen ja vereen”.

Kuinka ollakaan, juuri tuolloin vanhempi sisareni sairastui kuumeeseen. Äitini oli myös sairas. Molemmat lepäilivät kamarissa vuoteenomina.

Isäni mielessä paloi voimakas veto kalastamaan, mutta hän olisi välttämättä tarvinnut toisen henkilön apulaisekseen tuuliselle merelle. Kaiken lisäksi hyvälypsyinen lehmämme, jolla oli ainainen taipumus sairastua vakavasti poikimahalvaukseen, oli juuri vasikoinut. Olimme jo ennalta hankkineet kalkkiliuoslääkettä, jota piti suun kautta juottaa ja varoa, ettei se menisi henkitorveen. Se olisi ollut elämän loppu.

Se ei ollut helppo tehtävä, mutta isän kanssa aina onnistuimme sen tekemään muutamia kertoja sekä emolle että vasikalle elämäksi.

No, isä lähti yksin tuuliselle merelle, ja kalaa tuli ”tuplasti”. Minun olisi pitänyt revetä ainakin neljään osaan: hoitaa sairaat, tehdä askareet tuvassa, hoitaa navettatyöt ja olla Isän apuna kalassa. Mahdotonta!

Kun isä tuli mereltä välillä syömään, arvatkaa, oliko hän hyvällä tuulella, kun kala kävi verkkoihin vauhdilla.

Tätä kesti viikon. Sen kuluttua, kun aamulla vinttikamarissani heräsin, tuntui, että olen täysin voimaton. Käännyin Herran puoleen ja rukoilin: ”Herra, jos kerran olet olemassa, auta minua *nyt*!”

Puin ylleni ja menin pihalle. Huomasin, että sinivuokot olivat auenneet. Siinä hetken kukkia katsellessani ylleni laskettiin ihmeellinen voima, jota en osaa kuvailla. Se oli jotain fyysistä, psyykkistä ja hengellistä voimaa, joka virtasi olemukseeni.

Menin sisälle. Sisareni sanoi: ”Minulla ei ole enää ole kuumetta.”

Se oli suloisinta soittoa korvilleni! Niin elämä taas alkoi ”rullata” eteenpäin. Olin kiitollinen ja onnellinen.

Raamattu vakuuttaa: ”Herra pitää huolen omiensa jokaisesta päivästä, eikä heidän perintöosansa koskaan häviä” (Ps. 37:18). – *Ilmi Viljalehto*

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Vas.: *Pastori, kansanterveystieteen maisteri Taneli Pirskanen pyrkii auttamaan ihmisiä hyvinvointiin yksinkertaisin, kaikkien ulottuvilla olevin keinoin.* ***Oik.:*** *Pastori-veteraani Matti Markkanen Tukholmassa 25/8 2012.*

AJANKOHTAISTA Matti Markkasen (25/8) ja Taneli Pirskasen (15/9) ja puheista (Pirskasen iltapäiväluentoa lukuunottamatta) on saatavana CD-tallenteet. Yksittäinen kappale 30 kr/kpl, seuraavat 20 kr/kpl. Esim. koko paketti (raamatuntutkistelu, saarna, iltapäivätilaisuus) 70 kr + postikulut. Tilaukset: ks. s 19. Myös: **www.ylasali.se**

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Riikka Jääskeläisen huilu Leena Laitisen säestyksellä lienee tallentunut Markkasen tilaisuuksien levyille?

Purppurasydän

– Tätä hetkeä olen odottanut kauan. On upeaa saada Lucca tänne. Tuntuu kuin puuttuva palanen perheestä olisi saatu takaisin, riemuitsee **Chris Willingham,** Suomessa palveleva Yhdysvaltain merijalkaväen ylikersantti. Helsinki-Vantaan lentoasemalla Luccaa vastassa on myös Yhdysvaltain Suomen-suurlähettiläs **Bruce J. Oreck**.

Suomeen siirtyessään ylikersantti Willingham oli joutunut jättämään monivuotisen työparinsa Luccan Afganistaniin. Siellä tämä oli useita kertoja pelastanut sotilaiden hengen paljastamalla tienvarsipommeja, mutta eräällä kerralla pommi räjähti ja Lucca haavoittui, niin että yksi raaja piti amputoida.

Yhdysvaltain armeijalla on tapana antaa taisteluissa haavoittuneille tai kaatuneille *Purple Heart* -kunniamerkki. Luccallekin on nyt sellaista anottu.

Kunniamerkki tai ei – ylikersantti Willinghamille, Luccan ensimmäiselle kouluttajalle, ja hänen perheelleen tärkeintä on, että Lucca saadaan vihdoin kotiin. Kahdeksanvuotiasta sotaveteraania odottavat rauhalliset eläkepäivät Suomessa. Aina yhdelle Luccalle tilaa löytyy – onhan maailmalta löytynyt tilaa 750 000:lle ulkosuomalaiselle, Ruotsin jälkeen eniten Yhdysvalloista, Luccan kotimaasta. Joten: Wellgone Home koto-Suomeen – Lucca till! *– SM*

Lähteet: *HS* 6.7.2012; Sisäasiainministerion nettisivut

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Mikäli Lucca saa Purple Heart -kunniamerkin, se olisi kaikkien aikojen ensimmäinen koiralle myönnetty purppurasydän. Kuvan "serkku" Ruotsista onnittelee. Eräät voittajat palkitaan valkoisella kivellä... (Ilm. 2:17).

KUVA: LIGA

Esko, Valentina, Dolores, Bosse, Robin.

Operaatio Siniset Kukkulat*

Heinäkuussa 2012 pieni ryhmä Tukholmasta oli rakentamassa vanhainkotia Valmieran kuntaan kuuluvassa Zilaiskalns-kylässä Pohjois-Latviassa. **Doris Lee** ja **Bosse Larsson** olivat käyneet siellä jouluna 2011, **Robin Björn** ja tämän kirjoittaja olivat ensikertalaisia.

Kaikki alkoi siitä, kun kirjaevankelista **Valentina Kondusova** tuli Zilaiskalnsiin. Työttömyys ja alkoholiongelmat aiheuttivat suurta kurjuutta. Rahaa ruokaan tai vaatteisiin ei ollut. Moni lapsi jätettiin yksin kotiin koko päiväksi, toisia ei haettu iltaisin kotiin, vaan he nukkuivat jossain ulkona. Jotakin piti tehdä!

Syyskuussa 2002 avattiin yksityinen lastenkoti, jossa tarjottiin lämmin ateria ja opetusta. Pian paikka kävi ahtaaksi 20 lapselle. Kunta havaitsi vapaaehtoistyön tarpeellisuuden ja antoi tilat, jotka kunnostettiin yhteistyössä Valmieran adventtikirkon, seurakunnan avustuspalvelujärjestön ja kunnan kanssa. Lastenkeskus vihittiin käyttöön 28.6.2003.

Latvian adventisteilla on ollut haaveena saada oma vanhainkoti, sillä sapatinvietto ja ruokavalio tuottavat ongelmia muualla. Kivenheiton päässä Zilaiskalnsin lastenkodista oli myytävänä rakennus, joka oli alunperin tarkoitettu vaatetustehtaaksi, mutta se hanke oli kariutunut. Valmieran kunta myi vesikattoa ja sisäseiniä vailla olevan talon edullisesti adventtikirkolle vuonna 2003.

Vähitellen, lahjoitusten turvin, asia on edennyt. Vuonna 2011 Örebron Baptistikirkko lahjoitti 40.000 kr vesikattoa varten. Tänä vuonna saman summan.

Projektista ja varojen keruusta vastaa **Vitali Prihodko.** Kun Dolores ja Bosse viime jouluna veivät kuorman tarvikkeita Lastenkeskukselle, Vitali esitteli heille vanhainkotihankkeen. Syntyi ajatus tulla seuraavana kesänä auttamaan rakennustyössä – ja niin tapahtui. Laitoimme kipsilevyjä seiniin ja kattoon, kiinnitimme levyjen asennuskiskoja, teimme sähkötöitä ja osallistuimme myös lastenkodin toimintaan.

Kolmannessa kerroksessa on muutama huone jo melkein valmis. Toisessa kerroksessa ovat sisäseinät lähestulkoon paikoillaan, mutta valtaosa kattolevyistä puuttuu. Samoin puuttuvat alempien kerrosten sähköjohdotukset. Lattialaatoitusta ei ole vielä aloitettu missään.

Varoja ja työvoimaa tarvitaan, jotta 40-paikkainen vanhainkoti saataisiin valmiiksi. Tukholman suomalainen adventtiseurakunta lahjoitti 10.000 kr, yksityisiä lahjoituksia tuli 1330 kr, ruotsalainen seurakunta antoi vajaat 8000 kr ja suuren määrän vaatteita sekä Lastenkeskukseen että aikuisille. Jos rahalahjoituksia saadaan, Vitali voi palkata ammattilaisia rakennustöihin.

Vaikka asuinrakennukset näyttävät usein huonosti hoidetuilta, Zilaiskalnsissa on kaunis, hyvin hoidettu puistoalue, ja katujen reunustoilla on pitkiä puistokäytäviä. Tässä ympäristössä luulisi vanhusten viihtyvän.

Latvian luonto ja ihmiset ovat samanlaisia kuin Pohjolassa. Liikkeiden myyjät ja asiakkaat puhuivat venäjää tai latviaa, jotkut englantia. Saksalla ehkä pärjäisi paremmin?

Matkallamme tutustuimme myös Riikaan, jossa Vitali asuu (Nadja-puoliso tarjosi meille herkullisia aterioita majoittuessamme siellä), ja poikkesimme ADRA:n järjestämälle vähävaraisten lasten leirille. Sieltä jäi mieleen hyvä järjestys ja lasten ilo. – *Esko Mäkivierikko*

*) Zilais Kalns = siniset kukkulat

LATVIA 2012

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Zilaiskalnsin työn alla oleva vanhainkoti.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Viihtyisää ympäristöä.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Rappaus kävi ammattimaisesti naisiltakin.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Kipsilevyt kattoon. Vas. Vitali, Robin oikealla, Bosse ruuvaa levyn kiinni.

KUVA: ROBIN BJÖRN

Esko poraa sähkörasialle reikää kipsilevyseinään.

KUVA: ROBIN BJÖRN

Tämän rakennuksen alakerrassa (oikealla) toimii Zilaiskalnsin Lastenkeskuksen päiväkoti pienemmille ja vapaa-aikakeskus isommille lapsille.

KUVA: ROBIN BJÖRN

Juhlat Lastenkeskuksessa. Lapsia ja nuoria voi olla jopa 30.

LATVIA: Väkiluku n. 2 miljoonaa, kieli latvia; venäjänkielinen vähemmistö. Uskonto: lähes puolet ortodokseja tai katolilaisia, 20 % luterilaisia. Adventisteja noin 4000. Pääkaupunki: Riika. Riiassa on viisi latvian- ja viisi venäjänkielistä adventtiseurakuntaa.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Yksi Riian kymmenestä adventtikirkosta.

Teksti ja kuvat:
Esko Mäkivierikko

Kaukainen, kaunis Uusi-Seelanti

Waiheke-saaren pienvenesataman purjeveneitä. Taustalla näkyy Auckland.

Filippiineiltä (ks. YS 2012-2) oli helppo jatkaa vähän pidemmälle – tällä kertaa Uuteen-Seelantiin.

Philippine Airlines vei Cebusta Manilaan. Siellä kahden tavanomaisen turvatarkastuksen lisäksi vielä kolmas, sitten Melbourneen ja Sydneyiin menevään koneeseen, Sidneystä Qantas-yhtiön koneella Aucklandiin.

Finnish Societyn (Suomi-Seuran) myötävaikutuksella sain vuokrattua huoneen kolmeksi viikoksi pohjoissaarelta, läheltä Aucklandia.

Uusi-Seelanti tuntui heti kotoiselta. Elintaso ja elintavat ovat kuin länsimaissa. Oli helppo asioida, maan virallinen kieli on englanti. Ihmiset vaikuttivat ystävällisiltä.

Suurkaupunki Auckland teki minuun vaikutuksen. Kaunis kaupunki, ylväitä rakennuksia, hyvin hoidettuja puistoja, värikäs satama-alue. Ilmasto Filippiinejä viileämpi (piti hankkia lisää vaatetusta...) Hinnat Ruotsin tasoa.

Aucklandin lähellä olevalle Waiheke-saarelle on 40 min. laivamatka. Kiertoajeluineen se maksoi 28 New Zealandin Dollaria (NZD), eli 147 Ruotsin kruunua. Saari on todella viehättävä, mutta suosittuna turistikohteena ei mikään halpa paikka.

Seuraava kohteeni oli itärannikolla lähellä Taurangaa oleva Waihi Beach,

Alla vas.: *Aucklandin, 1,5 miljoonan asukkaan kaupungin keskustaa. Sky Tower (Taivastorni) on 328 m korkea.* ***Alla oik.:*** *Aucklandia kuvattuna Eden-vuorelta.*

Waihi Beach – hyvä surffaajille, uiminen hankalaa jatkuvissa kuohuissa, kauempana rannasta vaarana hait. Horisontissa toimiva tulivuori. ***Oik.:*** *Te Puian geysiiri.*

jonne Naked-bussilla oli kolmen tunnin ajo. Parin kolmen päivän päivän päästä jatkoin kohti etelää, Rotoruaan.

Rotoruan tärkein nähtävyys on Te Puia, maorien pyhä paikka, jossa on myös kulttuurikeskus. Sisäänpääsymaksu oli huikeat 38,70 NZD = 203 SEK. Vettä satoi, joten oli hankittava sadeviitta. Minua kiinnosti lähinnä Te Puian jopa 30 m korkea geysiiri, kuuma suihkulähde. Sen purkauksen näin kauempaa muissa kohteissa kiertäessämme, mutta kun olin kohdalla, normaalisti 20-30 min. välein tapahtuvan purkauksen sijasta odottelin lähes kaksi tuntia. Oli kylmä, vettä tihuutteli taivaalta. Kun geysiiripurkaus tuli, se kesti kauan. Te Puiasta pois lähtiessäni tuli aurinko esiin ja ilma lämpeni. Kaksi päivää Rotoruassa riitti, ja palasin Aucklandiin.

Kiinnostavin seikkailu oli 12-tuntinen, 685 km pitkä Overlander-junareitti Aucklandista saaren eteläkärkeen, Wellingtoniin. Vaikka Uudessa-Seelannissa on erään tiedon mukaan 60 miljoonaa lammasta, tähän mennessä olin nähnyt lähinnä lehmiä. Nyt näkyi vihdoin lampaitakin. Jos olisin lehmä tai lammas, haluaisin asua Uudessa-Seelannissa: siellä on kauniit, laajat laitumet...

Alla vas.: *Waiheke-saaren alpakoita.* ***Alla oik.:*** *Aucklandin alueella on syviä sammuneiden tulivuorten kraatereita.*

Yllä: *Koira ja paimennettavat.* ***Oik.:*** *Junan viimeisen vaunun suuresta ikkunasta oli upeat näkymät. Ylittämämme joen rantatörmät olivat ohutta, valuvaa hiekkaa.*

Wellington tuntui viihtyisältä paikalta, jossa voisi hyvin asua.

Junamatka päättyi Wellingtoniin, Uuden-Seelannin pääkaupunkiin. Se on myös maan satama-, pääoma-, taide- ja kulttuurikeskus. Wellingtonin alueella on puoli miljoonaa asukasta.

Uusi-Seelanti sijaitsee kahden mannerlaatan saumakohdassa. Maanjäristykset ovat tavallisia. Lieviä, jotka eivät aiheuta vahinkoa, on usein, tuhoisia harvoin. ”Seismologien mukaan Uudessa-Seelannissa saattaa tapahtua erittäin voimakas maanjäristys seuraavien 50 vuoden aikana. Suurimmassa vaarassa on pääkaupunki Wellington...” (*IS* 4.9.2010). Sen arvellaan ”halkeavan” keskeltä kahtia. Vuosina 1848 ja 1855 voimakkaat maanjäristykset aiheuttivat Wellingtonissa suurta tuhoa, ei kuitenkaan montaakaan ihmishengen menetystä. Pahin lähiajan järistys oli helmikuussa 2011. Se tappoi eteläsaaren Christchurchissä 185 ihmistä ja tuhosi suuren osan kaupungin keskustaa.

Kahden yön jälkeen lähdin takaisin Naked-bussilla Aucklandiin. Paikoitellen matkan varrella kukkulan rinteet olivat ”valkoisenaan” lampaista.

Seuraavana sapattina oli mahdollisuus olla mukana kotikirkossa, Simple Church’issä. Ohjelmassa oli sekä henkistä että fyysistä ravintoa: omia kokemuksia viikon varrelta, opetusta, keskustelua ja lounastusta.

Jokavuotisilla Aucklandin kansainvälisillä kulttuurifestivaaleilla oli laajalle puistoalueelle sijoitettu kymmenien eri maiden myyntipisteitä. Myös Finnish Society oli mukana. Muutamat seuran jäsenet olivat paistaneet myyntiin herkkuja kuten mustikkapiirakkaa, Runebergin torttuja ja korvapuusteja sekä juomaksi simaa. Enpä arvannut, että joskus elämässäni joisin simaa Uudessa-Seelannissa! Myös Fazerin suklaata ja Turun sinappia ym. suomalaistuotteita oli myynnissä.

Ruotsalaista myyntikojua kaipasin, mutta he kuulemma eivät osallistu tällaisiin tapahtumiin. Alueella oli kolme esiintymislavaa, joilta saattoi kuunnella musiikkiryhmiä ja kuoroja sekä katsella

Cable Car. Ylhäältä huikeat näkymät. Kasvitieteellinen puutarha oli myös nähtävyys.

Suomalaisten kansantanhuryhmä Aucklandin kulttuurifestivaaleilla.

kansallistansseja eri siirtolaisryhmien esittäminä.

Kolmen viikon vierailun jälkeen oli aika sanoa hyvästit kauniille, hyvin toimivalle maalle ja palata Filippiineille. Lähtö tapahtui Auckland International Airport'tilta, jonka väitetään olevan yksi maailman kymmenestä parhaasta lentokentästä.

Jälleen oli johdatus ja varjelus mukana monessa tilanteessa. Matka meni kaikin puolin hyvin ja sain tulla terveenä takaisin. Siitä kiitos Herralle. *– Esko Mäkivierikko*

Korvapuusteja, Runebergin torttuja, mustikkapiirakkaa, simaa... Kannatti matkustaa Uuteen-Seelantiin!

Uusiseelantilaiset (sekä valkoiset että maorit, alkuperäisasukkaat) käyttävät itsestään nimitystä kiwi. Tämä varoituskilpi antaa "etuajo-oikeuden" kiwi-linnuille. Laji on kuolemassa sukupuuttoon, joten sitä halutaan suojella.

Äiti suomalainen, isä britti, poika ihan kiva kiwi.

POISNUKKUNEITA

Henry Henttinen
s. 29.8.1943 Helsinki,
k. 20.6. 2012 Tukholma

HenryAulis Henttinen syntyi ja kasvoi Helsingissä nelilapsisen perheen toiseksi vanhimpana. Isovanhemmat asuivat Lohjalla. Kalastusretket ukin kanssa siellä olivat Henrylle tärkeitä.

Henry kävi koulua samassa Kallion kaupunginosassa sijaitsevasssa kansakoulussa kuin presidentti Tarja Halonen. Urheilussa Henryn mielilajeja olivat lentopallo, kuulantyöntö ja pyöräily – joskus sellaisella vauhdilla, että hän kaaduttuaan tarvitsi sairaalahoitoa. Myöhemmin Lapin kalaretket olivat Henrylle tärkeitä. Valokuvaus oli myös yksi mieliharrastus.

Sodanjälkeisinä vuosina nuorten oli otettava vastuu toimeentulostaan. Henry aloitti viilarin ammatissa 16-vuotiaana. Helsingin Vesilaitoksella hän toimi vuoromestarina. Sieltä hän siirtyi Outokumpu Oy:n palvelukseen. Satojen mappien joukosta löytyi kulloinkin tarvittava paperi ilmiömäisen näkömuistin avulla. Armeijan Henry suoritti Kauhavalla Ilmavoimien Teknisessä Koulussa.

Eräänä helteisenä heinäkuun päivänä Henry – mustiin pukeutuneena – odotti junaa Helsingin rautatieasemalla. Samaa junaa odotti punaisiin pukeutunut nuori nainen. Samassa ”junassa” he ovat elämän matkaa tehneet yli 37 vuotta, kunnes kuolema heidät erotti.

Henry ja Raili veivät Henryn mummia Kallion Adventtikirkkoon Castreninkadulle. Siellä Raamattu tuli tutuksi. Erään kokoussarjan puhujana oli pastori **Erkki Luukko.** Henry kastettiin ennen Railia, ja pastori Luukko vihki heidät avioliittoon Tukholmassa 21.12.1974. Viisi vuotta myöhemmin hän siunasi heidän esikoisensa Ingerinan ja kolme vuotta myöhemmin Ilari-kuopuksen.

Ruotsissa hotelli- ja sairaalatöiden jälkeen Henry opiskeli teknisellä linjalla ja sai työpaikan yksityisessä suunnittelufirmassa, mistä siirtyi edelleen VVS-alalle, kunnes sai viran työtarkastuslaitoksessa. Siellä hän palveli eläkkeelle siirtymiseensä saakka.

Koettelemukset ja sairaudet voivat joskus tuntua ylivoimaisilta. Miten selvitä niistä? ”Kaikissa näissä ahdingoissa meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut” (Room. 8:38).

Siunauksen toimitti **Heikki Luukko** 19.7.2012 Lilla Dalenin kappelissa Botkyrkassa. – *Heikki Luukko/toim.*

(Kirjoitus on lyhennelmä Heikki Luukon puheesta siunaustilaisuudessa).

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Jäähyväiset läheisten läsnäollessa.

Henryn Ruotsin vuosista

1980-luvulla Henry piti hyvin suosittua kalastuskerhoa Norsborgissa. Opeteltiin mm. tekemään vieheitä. Miehet olivat tosi innostuneita. Niiltä ajoilta tuli pitkäaikaisia ystävyyssuhteita. Henry auttoi useita suomalaisia erilaisten anomusten, veroilmoitusten, hakupapereiden yms. tekemisessä. Hän antoi myös opetusta lähinnä matematiikassa, mutta muissakin aineissa.

Åsö-lukion teknillistä linjaa käydessään hän kirjoitti kaikki opettajan kirjoittamat asiat vihkoon ja tutki kotona sanakirjan kanssa uusia sanoja. Kolmen kuukauden kuluttua aivoissa kävi kuin ”klick”. Sen jälkeen hän ymmärsi, mitä opettajat puhuivat ja pystyi seuraamaan opetusta aivan toisella tavalla. Muut oppilaat pyysivät saada lainata hänen muistiinpanojaan. Niin nekin, joilla oli ulkomaalaistausta, pääsivät jyvälle opetuksesta. Yläsalissa Henry toimi sapattikoulun ja saarnatilaisuuksien johtajana.

– *Raili Henttinen*/toim.

POISNUKKUNEITA

Sigrid Klamas

s. 27.10.1915 Noormarkku
k. 17.6. 2012 Tukholma

Sigrid Ilmi Sanelma syntyi Noormarkussa Porista pohjoiseen 8-lapsisen **Tuomelan** perheen toiseksi vanhimpana. Lapsenuskonsa hän sai istuessaan isoisän polvella tämän laulaessa hengellisiä lauluja Jeesuksesta ja Jumalasta.

Elämä oli vaatimatonta, mutta ei aina helppoa. Kouluun hän meni Hilja-äidin kengissä – kaikille kun ei ollut omia. Omaa lautastakaan ei ollut, syötiin yhteisestä kulhosta kukin lusikallaan. Eniten sai se, joka söi nopeimmin.

Kymmenvuotiaana Sigrid muutti kotoaan apulaiseksi maalaistaloon, missä hän viihtyi hyvin. Yhteydenpito tähän perheeseen jatkui sieltä lähdettyäkin. Sigrid halusi opiskella, mutta isän mielestä maatöissä ja lapsenvahtina se ei ollut tarpeen.Tädin ansiosta Sigrid pääsi kuitenkin ompelijan oppiin. Käsitöistä ja ompelusta tuli hänelle elämäntyö.

30-vuotiaana hän lähti ystävättärensä kanssa Ruotsiin työhön aikoen viipyä kolme kuukautta, mutta jäikin Ruotsiin koko loppu elämäkseen; hän näet tapasi virolaisen Viktorin, tulevan puolisonsa.

Sigrid, Viktor ja heidän kaksi tytärtään lomailivat kesäisin sukulaisten luona Suomessa. Lapsista oli hauskaa käydä Hilja-mummolla, tältä kun aina sai jotakin – makeisia tai rahaa. He kävivät myös adventtikirkossa, jonka jäsen Hilja-mummo oli. Kerran sattu saarnaajana olemaan Gösta Berglund.

Vuosia myöhemmin Sigrid näki Berglundin nimen lehti-ilmoituksessa, joka mainosti kokoussarjaa Medborgarplatsenilla. Sieltä Sigridin tie vei edelleen Tukholman adventtikirkkoon, jossa Gösta Berglund kastoi hänet 5.5.1961.

Alkoi aktiivinen toiminta seurakunnassa, mm. osallistuminen Hjälpaktionin ja raamatuntutkistelujen pitäminen. Suomen mallin mukaan aloitettiin myös Dorkas-toiminta myyjäisineen ja avustuslähetyksineen. Dorkaksessa Sigrid palveli 37 vuotta, useita vuosia johtajana. Lpset ja nuoret olivat myös hänen sydämellään.

Viimeisen puolen vuoden aikana voimat heikkenivät. Mutta hän oli onnellinen saadessaan olla kotona, erityisesti saadessaan halauksia lastenlapsilta. Eräs sisar Tukholman suomalaisesta seurakunnasta kävi rukoilemassa hänen kanssaan ja laulamassa hänen mielilaulujaan. Se ilahdutti häntä suuresti.

Lopulta hän ei jaksanut taistella keuhkokuumeeksi kehittynyttä hengitystietulehdusta vastaan, vaan kuoli rauhallisesti nukkuessaan 17.6.2012.

Kaipaus on luonnollisesti suuri. Olimme hyvin läheisiä. Nyt hänen paikkansa on tyhjä. Jumalan Sana lohduttaa. Mutta sanat ”Olkaa aina iloiset” tuntuivat vaikealta, kunnes pyysin – ja sain – apua Jumalalta. Yksi ilonaihe oli se, että äiti saa levätä samassa haudassa isän kanssa eikä hänen ei enää tarvitse kärsiä kipua. Toinen: että he Jeesuksen tullessa saavat herätä yhdessä terveinä. Ja että saan nähdä hänet jälleen! *– Eira Bognandi*
(Sigridin tytär)

Siunauksen Täby kyrkbyn Ceremonihuset Stillhetenissä 5.7.2012 toimitti **Paul Sundqvist** tulkkinaan **Eeva-Liisa Vihermö.**

Yläsalissa Sigrid todisti usein rukouksia kuulevasta Jumalasta ja toivotti aina ”suuren Jumalan siunausta” ja ”Jeesus kanssasi”. Mitä yhden ihmisen palvelualttius, ompelukone ja esirukous saavat aikaan, paljastuu kaikessa laajuudessaan kerran, kun taivaan kirjat avataan. *– SM*

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

Queen Elizabeth -kansallispuistossa meillä oli harvinainen onni nähdä leopardi. Sirille ja Torellekin se oli ensimmäinen kerta, vaikka he ovat käyneet siellä kymmenesti ennenkin.

Uljas, upea Uganda

Kesäkuussa 2012 tein kahden ja puolen viikon matkan Ugandaan ystäväni **Aaron Peltosen** ja hänen vaimonsa **Kristína Gudnadottirin** kanssa. Asuimme **Thore** ja **Siri Karlssonin** luona ADRA Ugandan pääkonttorin lähellä. Thore toimii johtajana, ja Siri on myös työssä siellä. Matka oli sekä työ- että lomamatka: laadin ADRAn uuden kotisivun (http://adrauganda.org), Aaron layoutin vuosiraporttiin 2011 (http://www.adrauganda.org/materials/?did=23). Sairaanhoitajaksi opiskeleva Kristína tutustui paikallisiin klinikoihin ja sairaalaan.

Viikonloppuisin teimme retkiä mm. Valkoisen Niilin lähteelle. Teimme myös päiväretken maaseutukyliin, joissa ADRA on auttanut koulutuksen ym. suhteen. Viimeisenä viikonloppuna olimme safarilla Queen Elizabeth -kansallispuistossa Sirin ja Thoren kanssa. Se oli upea elämys!

– Aram Mäkivierikko

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

– Sinäkö lintu? Nokka kuin lapio ja tukka lytyssä!

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

– En minä nokalla ja tukalla lennä, vaan siivillä!

Yllä: *Kaulakkaat kaverukset.*

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

Oik.: *Elefantilta jeepin keikautus käy kärsänkäänteessä. Oli pakko peruuttaa yhden uhkaavasti käyttäytyvän tieltä.*

Tulevia vierailuja syksyllä 2012

Tilaisuudet **klo 10.00** raamatuntutkistelu
klo 11.15 jumalanpalvelus

15/9 vieraili *Taneli Pirskanen. Tilaa CD-levyt!*
22/9 Eija Olsson & Annika
13/10 *Erkki Haapasalo,* Syysjuhlat
10/11 *Aila ja Vesa Annala*
8/12 *Armo Kuoppakangas*

Muutokset mahdollisia.
Tiedustelut: sihteeri *Tuulikki Hagström* **08-500 81 907**
Ilmoitukset **Ruotsinsuomalainen-**lehdessä s. 2
Kotisivulta ”vuorolista”: **www.ylasali.se**

ADRA Hjälpaktion

Miten osallistua vuotuiseen kampanjaan kerääjänä?
Lipas, lista, lahjoitus – valitse mieleisesi!
Keräyskoordinaattori *Helena Tanttari,* **08-768 46 87**
Lahjoittaa voit myös suoraan tileille:
Plusgiro 90 07 21 - 2
Bankgiro 900 - 7212
Merkitse **tiedonantoihin** numero: **35**

Tukholman
Suomalainen
Adventtiseurakunta
SRK:N VASTAAVA
Eeva-Liisa Vihermö
0176-124 05
SIHTEERI
Tuulikki Hagström
08-500 81 907

CD-tallenteita
puheista:
Helena Tanttari
08-768 46 87

Kirjatoimen tuotantoa kauttamme!

Pyydä kirjaluettelo:
Helena Tanttari
08-768 46 87
tai kirjoita: YLÄSALI
Olof Palmes g. 25, 3 tr
111 22 Stockholm

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

Vas. Kristína ja Aaron Peltonen tutustumassa ADRA:n avustuskohteisiin Ugandan maaseutukylissä.

KUVA: AARON PELTONEN

Tore ja Siri Karlsson, Kristína, Aram (ks. s. 18).

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

Oik.: *ADRA* auttaa kouluttamalla paikallisia, jotka puolestaan kouluttavat toisiaan.*

Vas.: *Nämä nasut eivät polvistu vain ruokarukouksen ajaksi, vaan syövät koko ateriansa aina polvillaan…*

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

*) Adventist Development and Relief Agency

B
FÖRENINGS-
BREV

Avsändare:
Stockholms Finska Adventkyrka
YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 3tr
111 22 Stockholm

Kasvoista kasvoihin

HORISONTTI

Virtuaalisiunauksien seurakunta?

Virtuaalisuus on ajan sana. Tänään tulleessa *Sana*-lehdessä kerrotaan virtuaalisuremisesta. Tarjolla on jo virtuaalimuistomerkkejä ja virtuaalisia hautausmaita. Rapakon takaa kaikki alkoi, mutta Pohjoismaissakin kasvaa halu posnukkuneiden virtuaalimuistamiseen. Netissä on muistoryhmiä ja muistomerkkisivuja. Halutessaan voi sytyttää virtuaalisen kynttilän ja viettää hiljaisen hetken. Hautauskuvien vieminen nettiin kaiken kansan katseltaviksi on joistakin turhaa tai tuomittavaa, toisista taas tärkeää ja vainajaa kunnioittavaa.

Virtuaalisuus kytketään tänään lähes kaikkeen. Googlaamalla sanan Hurrinhurmauskone pääset virtuaaliselle ruotsin kielen kurssille. Voit myös lähteä virtuaaliretkelle vaikkapa inkeriläisiin kyliin, esimerkiksi Lempaalaan, jossa syntyi ja eli Suomen kuuluisin runonlaulaja Larin-Paraske. Sain käydä Lempaalassa jo 1990 ja oikeasti ihailla paikan päällä seudun luonnonkauneutta, jos kohta laskeutua synkkiin, sodanaikaisiin juoksuhautoihinkin. Jatkosodan aikana v. 1941 rintamalinja kulki Lempaalan poikki. Tai ehkäpä sinua kiinnostaa Hatsina, Keltto tai Tuutari. Niissäkin voit vierailla ilman viisumia, virtuaalisesti...

Teknologia vastaa tarpeeseen olla muiden mukana elämässä ja kuolemassa vaikkakin keinotekoisessa ympäristössä. Alkukesästä olimme mukana vuosijuhlilla Jyväskylässä virtuaalisesti. Varmaan paremmin näimme ja kuulimme (ja vähemmän hikoilimme) kuin itse tapahtumapaikalla. Pääsimme jopa hyvin lähelle esiintyjiä – virtuaalisesti.

Tähänköhän mennään seurakuntaelämässäkin? Tuijotetaanko tulevaisuudessa tietokoneen ruutua sapattina kello 10 osallistuen virtuaaliseen jumalanpalvelukseen? Virtuaalikirkko on jo todellisuutta, mutta milloin se on ainoa tarjolla oleva kirkko? Miten onnistuvat virtuaalinen ehtoollinen, jalkojen pesu, leipä ja viini? Entä kättely tai halaus? Onkohan teknologian pätemisen tarve sittenkin suurempi kuin sen kyky?

Minulla on tarve nähdä puhekumppanin kasvot. Ja tuskinpa vain minulla. Haluan myös kuulla seurakunnan laulavan voimallisesti pianisti-Vienomme taitavalla säestyksellä. Meitä on vielä monta, jotka haluavat olla itse paikalla kirkkosalissa, kokea yhdessä Jumalan olevan läsnä ja katsella toisiammekin kasvoista kasvoihin.

– Ari Laitinen